

TERAZNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzy siódmą pieczęść ...” „Ale cię przystąpiłi do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemię, ale i niebem (...) Przeto przyjmijcie Królestwo nie chwyciwszy się, miejmy łaskę, przez którąś u mi przyjemnie Bogu z bojaństwa i uczciwość.” „... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez wiary i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie.” — Obj. 8:1; yd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11, 12.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i
Zwiastun Chrystusowej Epifanii

SUPLEMENT DE LA VERITE PRESENTE ET HERAUT DE L'EPIPHANIE DE CHRIST

Bimestriel

DENAIN (NORD)

LISTOPAD – NOVEMBRE 1953

Nr. 151

TRĄBY I MARSZE WIEKU EWANGELII

4 Ks. Moj. rozdział 10;

Tom VIII rozdział X

DWIE TRĄBY WIEKU EWANGELII. ICH UŻYWANIE. UŻYWAJĄCY ICH.
MARSZE WIEKU EWANGELII. PYTANIA BEREANSKIE.

Myślowa łączność pomiędzy obecnym a poprzednim rozdziałem jest następująca: zarówno pozafiguralny słup obłoku i ognia, jak i dwie trąby z 4 księgi Mojżesza 10:1-10 odnoszą się do Słowa Bożego, chociaż z odmiennych punktów zastosowania. Słup obłoku i ognia przedstawia Słowo i Ducha Bożego z punktu prowadzenia ludu Bożego, trąby zaś - z punktu obwieszczenia tegoż Słowa pobudzającego ludzi do pewnych działalności. Obydwa jednak obrazy symbolizują dobre Słowo Boże. W symbolice Pisma Św., trąba jest użyta do przedstawienia poselstwa Bożego; trąbienie zaś symbolizuje ogłaszanie tego poselstwa. Że zaś te dwie trąby z 4 Moj. 10:1-10 są symboliczne, wynika z faktu, iż stanowią one część Zakonu i zarządzeń Przybytku, które także są symboliczne (Żyd. 9:1-28, 10:1). Wielka ilość tekstów Pisma Św. wskazuje na to, że trąba symbolizuje poselstwo, a trąbienie - ogłaszanie poselstwa. I tak, trąba, której głos długo się rozlegał (2 Moj. 19:13, 16, 19) przy nadaniu Prawa Przymierza, przedstawia proklamację Prawdy siódmej trąby związanej z inauguracją Nowego Przymierza. Zatrąbienie w trąbę Jubileuszową (3 Moj. 25:9) ogłaszające wolność dla ziemi i jej mieszkańców, pięknie przedstawia proklamację poselstwa restytucji, dokonaną przez Kapłanów w latach od 1874 do 1914. Siedmiu kapłanów trąbiących w trąby

przy obchodzeniu Jerycha (Jozue 6:4-9, 13, 16, 20) przedstawia to samo co siedmiu aniołów z trąbami z Obj. 8:2-6; zaś ich trąbienie przedstawia to samo, co trąbienie w trąby przez siedmiu aniołów, które jak wiemy, reprezentuje proklamację poselstwa siedmiu aniołów. Gedeon trąbiący w swą trąbę (Sędziów 6:34), przedstawia Pana naszego ogłaszającego poselstwo Ewangelii poprzez ten Wiek; podczas gdy on i jego 300 mężów trąbiących w trąby podczas pierwszej bitwy (Sędz. 7:16, 18-22), przedstawiają Pana naszego i wierne Maluczkie Stadko ogłaszających poselstwo przeciwko Boskiemu prawu władców, duchowieństwa i arystokracji w latach 1914-1916. Następujące teksty są niektórymi z wielu wyrażających tę samą myśl: Ps. 47:5-7; 81:2-5; 150:3; Iz. 18:3 porównać z wierszami 2-7; 27:12, 13; Jer. 6:16, 17; 51:27; Ezech. 7:14; Ozeasz 8:1; Joela 2:1, 15; Sofoniasz 1:14-18; Zach. 9:14; Mat 24:31; 1 Kor. 15:52; Obj. 1:10; 4:1. Hymn nr 24 wypowiada tę symboliczną myśl, pięknie wyjaśniając symbol. Możemy ten hymn śpiewać tutaj, by wyryc tym lepiej tę myśl w sercach naszych i umysłach.

(2) Zauważmy (w. 2), że Mojżesz otrzymał polecenie zrobienia dwóch trąb. Tu, jak i prawie w każdym innym tekście, Mojżesz przedstawia naszego Pana, jako Wykonawcę

woli Boga. Zrobienie dwóch trąb przez niego, symbolizuje rozwinięcie przez Pana dwóch poselstw Wieku Ewangelii. Niewątpliwie Mojżesz zrobił te trąby przez Besaleela (w cieniu Boga) oraz Acholijaba (namiot jego ojca), którym pomagali w pracy ich towarzysze (2 Moj. 31:2-6). Besaleel symbolizuje Pana naszego w Jego charakterze twórcy Kościoła i wszystkich jego nauk. Acholijab zaś przedstawia członków siedmiu gwiazd używanych przez Pana dla rozwinięcia Kościoła i jego nauki, podczas gdy ich pomocnicy przedstawiają pisarzy pouczonych o Królestwie, którzy wynoszą ze skarbu swego rzeczy nowe i stare, będąc ogólnymi i specjalnymi pomocnikami członków siedmiu gwiazd (Mat. 13:52). Uczynienie trąb ze srebra symbolizuje fakt, że pozafiguralne poselstwa będą prawdziwe. Wykonanie ich z jednej tylko sztuki srebra przedstawia różne rzeczy: (1) że wzięte są one tylko z jednego źródła - z Pisma Św., będącego Słowem Bożym (Jana 17:17; 2 Tym. 3:15-17); i (2) że są one w zgodzie i harmonii wzajemnej, jako części jednej całości (Iz. 8:20; 2 Piotra 1:19-21). To zaś nasuwa pytanie: jakie są te dwa poselstwa ogłoszone w czasie Wieku Ewangelii? Możemy z całą pewnością wywnioskować, że są one dwoma najważniejszymi poselstwami danymi w czasie Wieku Ewangelii z powodu wielkiego znaczenia przywiązanego do nich, co widać z faktu, że są one wzmiankowane w pierwszej części 4 księgi Mojżesza, która przedstawia symbolicznie najważniejsze sprawy dotyczące urzędzeń Bożego nominalnego i prawdziwego Izraela duchowego podczas Wieku Ewangelii. Jakież są te dwa najważniejsze tematy Wieku Ewangelii? Nimi są, można powiedzieć: poselstwo o zbawieniu ludzkości, oraz poselstwo o Bożym zbawieniu. Można to też wyrazić inaczej, choć będzie to miało to samo znaczenie: restytucja (przypisana i aktualna), oraz Wysokie Powołanie. O tych to poselstwach mówi Pismo Święte, jako o cudownych pieśniach - pieśni Mojżesza i pieśni Baranka (Obj. 15:3, 4).

(3) Jeżeli chodzi o ścisłość, ludzkie zbawienie (restytucja aktualna lub przypisana), jest ogólnie mówiąc streszczeniem całego poselstwa Starego Testamentu, które jest ogólnie mówiąc pieśnią Mojżesza; bo w najszerszym słowa znaczeniu zawiera ono jako swoje postulaty, naturę i konsekwencje - większość tego co znajduje się w Starym Testamencie. Większa część tego, co zostało objawione w

Starym Testamencie, jest mniej lub więcej bezpośrednio związana z tym poselstwem. Poselstwo to bowiem głosi stworzenie człowieka na początku w stanie doskonałym, jego próbę życia, jego upadek w grzech i śmierć. Ono również zawiera w sobie jego doświadczenie ze złem, a także eksperymentalny dowód, dostarczony przez Pagan pozostawionych samym sobie bez pomocy, oraz przez Żydów, wspomaganych przez Prawo Przymierza i sprzyjające opatrności które dowodzą, że upadły człowiek nie może zbawić sam siebie i dlatego jest zależny od Boskiej mocy zbawienia. Dalej poselstwo to głosi, że właściwą rzeczą dla człowieka jest okazywać skruchę i pokutować na dowód, że on pragnie z całego serca zbawienia, i czyni wszystko co może, by je uzyskać. Ono również głosi, że Boża łaska dała Zbawiciela, który może zaspokoić potrzeby Sprawiedliwości względem pokutującego i wierzącego grzesznika i uczynić go poczytalnie sprawiedliwym w Wieku Ewangelii a aktualnie sprawiedliwym w przyszłym Wieku. Poselstwo to również wykazuje, że w czasie Wieku Ewangelii człowiek może czynić poprawę względem Boga ze wszystkich swych sił i z wiarą najgłębszą, ufając obietnicy Bożej, że względu na zasługę Jezusa, że grzechy będą mu przebaczone, że sprawiedliwość Chrystusowa będzie mu przypisana i że będzie przyjęty jako przyjaciel do społeczności braci. W ten sposób człowiek otrzymuje poczytalne usprawiedliwienie, czyli poczytalną restytucję. Ostatecznie jednak, zbawienie ludzkie zawiera w sobie aktualne (rzeczywiste) usprawiedliwienie, czyli restytucję do tego, co zostało utracone w Adamie a zostało przywrócone w Chrystusie. Rzeczy te, łatwo można się o tym przekonać, stanowią ogólne zsumowanie większości nauk Starego Testamentu. To zatem poselstwo i jego treść jest symbolicznie przedstawione jako pierwsza z trąb z 4 księgi Mojżesza rozdziału dziesiątego.

(4) Podobnie i Boskie zbawienie, czyli Wysokie Powołanie jest ogólnie mówiąc podsumowaniem Nowego Testamentu, które znów ogólnie mówiąc, jest pieśnią Baranka. Tak jak i ludzkie zbawienie obejmuje ono wiele rzeczy i spraw łączących się z nim, które muszą być uważane jako należące do niego pośrednio. Ono głosi, że Chrystus jest mądrością dla wszystkich, co go przyjmują, ponieważ naucza On ich wszystkich tego, co by-

ło jeszcze przedwcześnie, co zawierało, należało i wypływało z Wysokiego Powołania. Boskie zbawienie oznacza, że On ożywia ich poczytane usprawiedliwienie aby uczynić ich godnymi kandydatami do Wysokiego Powołania. Koncentruje się ono na uświęceniu człowieczeństwa i Nowego Stworzenia tych, którzy są w Wysokim Powołaniu. W związku z tym, ono pokazuje i opracowuje podtrzymywanie stanu martwoty w stosunku do siebie i świata a ożywienia w stosunku do Boga, podczas kładzenia człowieczeństwa na śmierć ofiarną dla sprawy Bożej. Co zaś do Nowego Stworzenia, to poczyna się ono z spłodzeniem z Ducha i przechodzi przez ożywienie, wzrost, wzmocnienie, równoważenie, krystalizowanie się i urodzenie. Wtedy też uwalniając, ratuje On Nowe Stworzenie od grzechu, błędu, samolubstwa, światowości, Szatana i śmierci. Wysokie Powołanie zawiera w sobie Nowego Stworzenia przeznaczenie, organizację, porządek, dyscyplinę, prawo, odpoczynek, próbę, chrzest, Wielkanoc, zobowiązania względem człowieka społecznie i względem braci, jego wrogów i pokus, i jego obecne oraz przyszłe dziedzictwo. Te zaś rzeczy, które można także łatwo rozpoznać, są streszczeniem najważniejszych nauk Nowego Testamentu. Poselstwo to i to co ono w sobie zawiera, jest symbolicznie przedstawione pod symbolem drugiej trąby z czwartej księgi Mojżesza 10.

(5) Są także i inne myśli rozwinięte w Starym i Nowym Testamencie, które należą do każdego z tych poselstw, o ile je odpowiednio zastosujemy. Np. Królestwo, o ile rozpatrywane z punktu widzenia rządzenia ludzkością i błogosławienia jej, należy do pieśni Mojżesza; o ile zaś uważane jest z punktu widzenia przywilejów chwalebnych Chrystusa (Głowy i Ciała) - należy do pieśni Baranka. Podobnie wtóre przyjście rozpatrywane w związku z obaleniem mocarstwa szatana, błogosławieństwem dla ludzkości i restytucją, - należy do pieśni Mojżesza; gdy zaś jednak jest rozważane w związku z żęciem świętych, ich wyzwoleniem i uwielbieniem należy do pieśni Baranka. Podobnie znów zmartwychwstanie, gdy jest zmartwychwstaniem do ludzkiej tylko doskonałości, należy do pieśni Mojżesza; gdy zaś jest mowa o zmartwychwstaniu do Boskiej natury - należy do pieśni Baranka. Wiele jest także figur i prorocत्व w Starym Testamencie odno-

szących się do Chrystusa i Kościoła zarówno będących w ciele jak do będących w duchu, należą one do pieśni Baranka (1 Kor. 10:1-14; Żyd. 3:10; 1 Piotra 1:10-13). Niektóre z nich są często przedstawione z punktu widzenia ich stosunku do ludzkiego zbawienia, choć wiele z nich nie jest tak przedstawionych. Podobnie, są niektóre sprawy w Nowym Testamencie, które dotyczą ludzkiego zbawienia pod obydwojoma jego aspektami, zarówno w poczytanym jak i aktualnym aspekcie, to znaczy nie tylko, jeśli chodzi o poczytaną restytucję (usprawiedliwienie przez wiarę), lecz także gdy chodzi o aktualną restytucję. Dzieje się to dlatego, bo te dwie części Biblii, jeśli weźmiemy pod uwagę jej treść, zachodzą wzajemnie jedna na drugą, jak wspominaliśmy, dlatego też, jak zaznaczyliśmy powyżej, że ogólnie mówiąc Stary Testament jest pieśnią Mojżesza, a Nowy Testament, ogólnie mówiąc, jest pieśnią Baranka. Dwie trąby jednak nie pokrywają pod względem figuralnym tych wyjątków; one je wzajemnie wyłączają. Nie są one więc w sensie absolutnym synonimami Starego i Nowego Testamentu. Pozafiguralnie jednak, jedna z nich wyklucza sprawy Wysokiego Powołania nie stosujące się do kwestii restytucji, druga zaś wyłącza kwestię restytucji nie stosującą się do spraw Wysokiego Powołania. W ten sposób, podczas gdy Stary i Nowy Testament nie wyłączają rzeczy, które ściśle mówiąc, nie należą specjalnie do ogólnych tematów Starego lub Nowego Testamentu, pozafiguralnie dwie trąby, ściśle mówiąc, wyłączają. Dwa te poselstwa jednak, tak bardzo się łączą i splatają jedno z drugim, że istnieje między nimi zupełna harmonia. Są one bowiem w rzeczywistości dwiema największymi częściami urzeczywistnionymi w praktyce z Bożego Planu. Właśnie ta wzajemna łączność między nimi dowodzi, że są one z jednej sztuki pozafiguralnego srebra.

(6) Wiersze 2-7 wykazują, do czego trąby były używane. Używane one były do dwóch celów: (1) do zwoływania ludu i (2) wyruszenia obozów, tzn., że zatrąbienie w trąby będzie wzywać lud lub książąt do Mojżesza ku drzwiom namiotu zgromadzenia (w. 3, 4) że zatrąbienie będzie symbolizować wymarsz dla czterech obozów Izraela. Co oznacza wezwanie ludu do drzwi namiotu zgromadzenia? Oznaczało to figuralnie zebranie ludu przed Boga w tym celu, by skupić uwagę na sprawach

należących do Pana. Należy zauważyć, że lud był wzywany przez zatrąbienie obydwu trąb a nie jednej (w. 3), podczas gdy książęta na zatrąbienie jednej tylko trąby przychodzili do Mojżesza przed drzwi namiotu zgromadzenia. Lud oczywiście, symbolizuje lud Boży tylko z imienia, podczas gdy książęta przedstawiają przywódców, co stracili koronę a przewodzili nominalnemu ludowi Bożemu. Myślimy, że różnica pomiędzy zatrąbieniem dwóch pozafiguralnych trąb a zatrąbieniem jednej pozafiguralnej trąby jest ta: zatrąbienie w dwie trąby przedstawia danie nominalnemu ludowi Bożemu ogólnych tylko wiadomości dotyczących dwóch części Bożego Planu; podczas gdy zatrąbienie w jedną trąbę tylko, przedstawia danie szczegółów na odnośny zarys Planu Bożego. Powód dla którego myślimy, że to rozróżnienie jest prawdziwe jest ten, że fakty dotyczące warunków tych dwóch klas, tego wydają się wymagać. Lud Boży z imienia tylko w najlepszym razie wie bardzo mało o sprawach Bożych; dlatego ludzie ci potrzebują ogólnych prawd, jeśli mają mieć z tego pożytek, podczas gdy, o ile by otrzymali szczegóły, nie byłiby w stanie ich zrozumieć i by się potykali. Doświadczenie na to wskazuje, np. na publicznych zebraniach nie podaje się publiczności szczegółów. Daje się za to ogólne rzeczy. To także występuje np. w Drugiej w pozafiguralnej Walce Gedeona.

(7) Jeszcze więcej to jest widoczne, gdy Kościół w okresie Parousji był głosicielem prawd względem świata. Dawaliśmy ludziom proste mowy, przy pomocy rysunku Planu Wieków i inne, przez które staraliśmy się uczynić jasnymi najogólniejsze zarysy Planu (o ludzkim i Boskim zbawieniu). Było to widoczne w ochotniczej, kolporterskiej, z fotodramą, dziennikarskiej i pasterskiej pracy, jak również w rozmowach naszych z ludźmi należącymi tylko nominalnie do ludu Bożego. Tylko wtedy, gdy niektórzy z nich zostali przyciągnięci przez Prawdę, wchodziliśmy w szczegóły wyjaśniając im poszczególne tematy. W figurze książęta (w. 4) co oznacza dwunastu książąt pokoleń (jak w 7 roz. tej księgi) i ich podwładni, którzy byli hetmanami wojsk Izraelskich (w polskiej Biblii dobrze określone) spotkali Mojżesza prywatnie, nie zaś w sposób publiczny, przedstawiali oni wodzów z Nowych Stworzeń spośród nominalnego ludu Bożego,

zgrupowanych przed Panem naszym dzięki bardziej wyspecjalizowanemu traktowaniu, co znaczy, że tylko jeden ogólny temat będzie poddany dyskusji, co się wyraża symbolicznie zatrąbieniem jednej tylko trąby. Doświadczenie ukazuje, że właśnie tak było w czasie kontaktów naszych jako głosicieli Prawd Bożych z tymi przywódcami. Umysłowość ich była tego rodzaju, iż wymagała wejścia w szczegóły, aby zaspokoić ich myślowe potrzeby i rozwiązać trudności w ich umysłach; podawanie zaś wielkiej ilości szczegółów uniemożliwia poruszanie wielu tematów, gdyż wymaga raczej długich dyskusji dotyczących pewnych cech jednego tylko tematu - co jest przedstawione zatrąbieniem jednej tylko trąby. Niektórzy z nas w czasie Parousji mieli dużo sposobności dyskusowania szczegółów pewnych cech planu z takimi wodzami będącymi nowymi stworzeniami spośród nominalnego ludu Bożego i wiedzą, że musieliśmy się ograniczać w naszych dyskusjach do poszczególnych rzeczy, aby rozwikłać ich trudności.

(8) Te dwa rodzaje zgromadzeń służyły różnym celom. Te zebrania z nominalnym ludem Bożym były przede wszystkim świadctwem dla Królestwa, co sprawiało, iż podkreślaliśmy ogólne prawdy dotyczące wysokiego powołania i restytucji (Mat. 24:14). Musieliśmy także strofować zarówno dla grzechu i sprawiedliwości, jak i dla Królestwa (sądu) (Jana 16:8-11). To zaś znaczyło pouczanie o pokucie i potępienie błędów nominalnego kościoła; ponieważ zaś błędy te były zarówno przeciwko Boskiemu jak i ludzkiemu zbawieniu, musieliśmy omawiać sprawy z tym związane. Te same sprawy, choć widziane z mniejszą jasnością były podobnie świadczone przez naszych drogich braci - Kapłanów, którzy żyli w czasie żydowskiego żniwa, a także w czasie pomiędzy żydowskim żniwem a żniwem Ewangelii. Podobnie wzywaniu ogólnych zgromadzeń miało miejsce w czasie Wieków Ewangelii. Ma ono również miejsce w naszej pracy jako rozmówców, ochotników, kolporterów, starszych, ewangelistów, pracowników w pracy pozamiejscowej i pielgrzymów, bo bierzemy udział w pozafiguralnej Drugiej Bitwie Gedeona, w Strofowaniu Jana, w Eliasza Liście i w pracy Podwójnego Zwiastuna. I ostatecznie, jeśli chodzi o nominalny lud Boży, to dzieło gromadzenia ich przed Panem miało za cel przyciągnięcie tych spośród nich, którzy byli skłonni do pokuty i wiary, do usprawie-

dliwienia i w stosunku do nich wysiłek był czyniony, by doprowadzić ich do poświęcenia. Takie różne cele były związane z prywatnymi zebraniem pozafiguralnych ksiąg. One prawie zawsze przybierały formę rozmów, czytania literatury i korespondencji, a specjalnie były rozmowami i czytaniem literatury. Jednym z tych celów było przyciągnięcie skłonnych do Prawdy, co też w niektórych wypadkach się zdarzało; innym zaś celem był cel wychowawczy dopomóc im do wytworzenia jaśniejszych poglądów, które z kolei oddziaływały na innych. Przykładem tego, że przed rokiem 1874 prawie wszyscy księżęta z utratników koron byli zwolennikami nauki po-tysiącletnim przyjściu Chrystusa. W czasie jednak okresu żęcia dobra ich część została zwolennikami nauki o przed-tysiącletnim przyjściu naszego Pana. Pomimo to, nikt z nich prawie nie przyjął myśli, że Tysiąclecie przyniesie korzyści zmarłym nie-wybranym. Dla nich, możliwości ofiarowane nie-wybranym zmarłym, wydawały się „niebezpieczną doktryną”. Jednak nawet tego rodzaju grupa zwolenników Tysiąclecia, jest lepsza niż grupa zwolenników po-tysiąclecia, gdyż pomogła ona wielu do przyjęcia z upragnieniem Wtórego Przyjścia, podczas gdy przedtem tylko się lękali; oni też dopomagali niektórym zbliżyć się do Prawdy, z powodu tego przedmiotu o Tysiącleciu. Bez wątplenia też, trzeci cel tych prywatnych zgromadzeń przed Panem, byłby przygotować takich utratników koron do otworzenia im oczu po zniszczeniu ich cielesnych umysłów. Ostatecznym zaś celem było niewątpliwie ostrzeżenie dla tych, którzy się stawali coraz więcej wrodoży Prawdzie, ostrzeżenie przed niebezpieczeństwem wynikającym z takiego postępowania, które to ostrzeżenie wielu z nich wzięło do serca, podczas gdy inni odrzucili je z tragicznymi skutkami dla samych siebie.

(9) Należy zauważyć również, że wiersze 5-7 pokazują, że były dwa rodzaje trąbienia w trąby. Jedno z nich opisane jest w sposób negatywny, lecz nie jest określone. Drugie jest określone jako trąbienie na alarm (zob. par. 11). Trąbienie na alarm przedstawia proklamację spornego poselstwa. Że jest to prawdziwa interpretacja, świadczy o tym tekst, który był przez nas już pokrótce wyjaśniony (4 Moj. 31:6). Hebrajski rzeczownik przetłumaczony w tym miej-

scu jako alarm brzmi teruah zaś słowo hebrajskie oznaczające trąbić na alarm jest rua, z którego teruah pochodzi; podczas gdy hebrajski czasownik oznaczający trąbienie niezależnie od alarmu jest taka. Poza wierszami 3, 4 i 7 znajdujemy w Psalmie 81:4 dobrą ilustrację użycia tego słowa w przeciwieństwie do słowa rua i pochodzącego od niego rzeczownika teruah. Jednym z najlepszych przykładów, że te dwa słowa oznaczają trąbienie na alarm symbolizując proklamację spornego poselstwa, jest w w. 9, który będzie później wyjaśniony, gdy dojdziemy do niego w tym rozdziale. Inny dobry przykład świadczący, że teruah oznacza alarm w sensie kontrowersji w figurze i w pozafigurze, można znaleźć w 4 Moj. 31:6, gdzie są przedstawione sporne poselstwa brata Russella, jakie były wystosowywane do błędzących członków nominalnego kościoła w czasie żęcia. Oto są teksty, w których czasownik rua w typowym sensie ogłaszania spornego poselstwa jest użyty: Jozue 6:10, 16, 20; Joela 2:1; 1 Sam. 4:5; zaś w tekstach następujących występuje rzeczownik teruah typowo w sensie proklamacji spornego poselstwa: Jozue 6:5, 20; 1 Sam. 4:5; Sof. 1:16; 2 Sam. 6:15; Am. 1:14; Jer. 4:19; 49:2. Nie tylko te teksty Pisma Św. dowodzą, że taka była myśl użycia tych słów o wojennym znaczeniu, lecz również dowodzą tego fakty odnoszące się do pozafiguralnego obozu wyruszającego do marszu. Studiując słupek obłoku i ognia Wieku Ewangelicznego, przekonaliśmy się, że marsz Izraela przedstawia pomiędzy wieloma innymi rzeczami postęp w znajomości, zaś posuwanie się słupeka przedstawia stopniowe odkrywanie Prawdy. Normalnie jednak, w jakich warunkach Prawda się rozwija? Jak wskazał nam nasz Pastor wielokrotnie, postęp Prawdy odbywa się pośród sporów.

(10) Możemy wskazać, aby dowieść tego, na przykłady. Oto w czasie sporu o okup 16 rozdział z 3 księgi Mojżesza stał się jasnym naszemu Pastorowi i cały `prawie Namiot Zgromadzenia na puszczy. Co więcej, w czasie tej kontrowersji cała doktryna Okupu została przedziwnie wyjaśniona. Również wśród kontrowersji doktryny o Ofierze za Grzech, Przymierzach i Pośredniku zostały wyjaśnione. W czasie sporu dotyczącego niewiary, Okup w stosunku do Adama i Jezusa stał się jaśniejszym, i powszechne zbawienie od Adamowego potępienia w odróżnieniu od

wiecznego powszechnego zbawienia stało się jasnym. W czasie sporu dotyczącego Wtórego Przyjścia zarówno czas Wtórego Przyjścia jak i jego cel i sposób, stały się jasne. To wyjaśnienie Prawdy wśród sporów jest symbolicznie ukazane poza innymi miejscami, przez chwałę Pańską (Jego Mądrość, Sprawiedliwość, Miłość i Moc, tak jak objawione w Prawdzie jest Jego pozafiguralną chwałą) nagle jaśniejącą nad Namiotem Zgromadzenia (4 Moj. 11:25; 12:5, 10; 14:10; 16:19, itd.). Jest to także widoczne w rozwoju Prawdy Epifanii. W czasie sporów o rozdzieleniu z roku 1917, ostatnie pokrewne czynności Eliasza i Elizeusza stały się jasne. Jasne się też stało szóste przesiewanie, a także w tym czasie zostały wyjaśnione bronie ku zabijaniu, oraz przypowieść o groszu. W naszym dorocznym raporcie wskazywaliśmy, w jaki sposób okoliczności sporu w sprawie Ruty, figury i pozafigury doprowadziły do tego, że rozdziały 3 i 4 księgi Ruty stały się nam jasne zarówno w swej całości jak i w szczegółach, a także, że rozdział 1 i 2 ks. Ruty stał się zrozumiały w szczegółach, którego ogólne myśli były już nam zrozumiałe na wiele lat przedtem. W sporze z J. F. Rutherfordem obszerne części Pisma Świętego dotychczas niejasne, stały się zrozumiałe. Przykładowo możemy tu wspomnieć najważniejsze części rozdz. 11 prorocstwa Zacharyaszowego, oraz Ew. Mateusza 24:48-51, a także wiele innych tekstów. Nasz spór z Adamem Rutherfordem przyczynił się, że północ z przypowieści o dziesięciu pannach, a także wiele rzeczy o figurach pierwiastków stało się jasnych. Jakże szeroki zakres Prawdy Epifanii został wyjaśniony przez spór dotyczący Wielkiego Grona i klasy Młodocianych Godnych! Nie przypominamy sobie nawet jednego sporu w którym braliśmy udział i w którym nasza potrzeba większego światła była wyrażona, który by nie przyniósł nowego światła. Takie też było doświadczenie Bożego ludu poprzez cały Wiek. Zaprawdę, Bóg to uczynił, że Biblia zawsze rozsiewa swe postępujące światło przez usługę naszego Pana, tak jak wymagają tego okoliczności, potrzeby i doświadczenia ludu Bożego.

(11) Zgodnie z tym, trąbienia na alarmy rozlegały się, wzywając do wyruszania naprzód obozów. Pierwsze z tych trąbień na alarm czyli głosem przerywanym (w. 5) był sygnałem do ruszenia się obozów leżących na wschód od namiotu zgromadzenia - obozy Judy, Isaschara i Zabulona. To trąbienie przedstawia ogłoszenie spornego poselstwa dotyczącego Mocy Bożej, tak jak to poselstwo działało na nauki Kościołów: kalwińskiego, kambelitów i wtórych adwentystów; zaś te obozy będące w marszu przedstawiają, że te wyznania toczyły spory o pewne fazy mocy, koncentrującej się często w ich szafarskich doktrynach. Na drugie zatrąbienie głosem przerywanym ruszyły się obozy leżące na południe od namiotu zgromadzenia, to znaczy obozy Rubena, Symeona i Gada. To trąbienie przedstawia proklamację spornego poselstwa koncentrującego się na mądrości Bożej w związku z tym, jaki to miało wpływ na nauki Kościołów: greckiego, rzymskiego i anglikańskiego. Wyruszanie zaś tych obozów przedstawia, że wyznania te toczyły spory, zwykle na pewne fazy mądrości, będącej w ich szafarskich doktrynach.

Choć 4 Moj. 10 nie mówi specjalnie o trąbieniu na trzeci i czwarty alarm poza ogólną wzmianką przy końcu w. 6, to nie znaczy to, aby się one nie odbyły, lecz tylko, że wspomnianie o tych alarmach nie było konieczne, ponieważ jest to samo przez się oczywiste, że te alarmy były trąbione. Że obozy trzeci i czwarty, wyruszyły, o tym mówią wiersze 22-27. W ten sposób wiemy zarówno na podstawie tego tekstu jak i innych dotyczących wędrówki Izraela, że trąbiono w trąby na trzeci i czwarty alarm. Zgodnie z tym, trzeci alarm wezwał do marszu trzeci obóz, leżący na zachód, tj. Efraima, Manasesa i Beniamina. To trąbienie przedstawiało proklamację spornego poselstwa odnoszącego się do sprawiedliwości Bożej, spory o specjalne fazy sprawiedliwości, będącej w szafarskich doktrynach Kościołów: luterńskiego, kongregacyjnego i kwaków; a marsze odnośnych figuralnych pokoleń przedstawiały, że te wyznania wchodziły w spory odnośnie sprawiedliwości, gdy one dotykały ich szafarskich doktryn.

W angielskiej Biblii, w w. 5 i 6 jest podane w tym miejscu: „gdy zatrąbicie na alarm”, w polskiej Biblii: „gdyby zaś zatrąbiono głos przerywając”; co jest jedno i to samo, bo trąbienie na alarm jest dokonywane głosem przerywanym. Że takie jest znaczenie trąbienia na alarm, mamy dowód w angielskiej Biblii, tak zwanej Cross Reference Bible, gdzie jest podane marginesowe wyjaśnienie odnośnie tego wyrażenia – „alarm składa się z serii powtarzanych trąbień” („the alarm consisting of a series of repeated blasts”) - Przyp. tłum.

Ostatni zaś, czwarty alarm poruszył obozy leżące na północ, czyli obozy Dana, Asera i Neftali. Te trzy pokolenia przedstawiają Kościoły: baptystów, metodystów i unitarianów. Czwarte trąbienie na alarm przedstawia proklamację spornego poselstwa często w kierunku Miłości Bożej na ile to poselstwo miało wpływ na ich szafarskie doktryny. Zaś trzy maszerujące pokolenia przedstawiają, że te trzy wyznania wchodziły w spory w obronie swych szafarskich doktryn i zwalczanie ataków przeciw nim skierowanych. Wymarsz zaś i posuwanie się naprzód wszystkich dwunastu pokoleń, przedstawia wzrastanie tych wyznań w Prawdy wynikające z szafarskich ich doktryn. Tak więc ich postępowanie w Prawdach związanych z ich szafarskimi doktrynami wśród sporów, jest przedstawiony w wierszach 5 i 6.

(12) Wiersz 7 ukazuje kontrast istniejący pomiędzy wzrastaniem w Prawdzie, rozwijającej się poprzez kontrowersje czyli spory, a potęgowaniem się znajomości o Prawdzie znanej już z wcześniejszych faz rozwoju. Myśl o nie trąbieniu na alarm, lecz o trąbieniu zwyczajnym celem zwołania ludu, jest podkreślona sposobem kontrastu w wierszu 7. W sposób figuralny wiersz ten poucza, jak w zwykły sposób Prawda winna być podawana nie walczącemu nominalnemu ludowi Bożemu. Możemy używać sporu wtedy tylko, gdy przeciwnicy walczą przeciw Prawdzie błędem ale w zwykłych okolicznościach życiowych przedstawienie Prawdy za pomocą sporu, może przeszkodzić jej przyjęciu. Wywołuje ono kłótniwość (ducha sporu) w słuchaczu i może sprawić, że stanie się on raczej przeciwnikiem Prawdy niż jej przyjacielem. Jeśli nam zależy na tym, by zdobyć słuchaczy, powinniśmy unikać sporów, o ile to jest tylko możliwe. Jeżeli zaś chcemy zwalczyć błąd, to wtedy musimy używać spornej argumentacji. Pozytywne, nie w celu walki, przedstawienie Prawdy w normalnych okolicznościach jest najlepsze i najbardziej skuteczną metodą dla jej rozprzestrzenienia, jak zostało to ukazane w Przedmowie do Tomu I. Spór ma swoje miejsce w Chrześcijaństwie do odparcia ataków i do atakowania błędów w czasie wojen teologicznych, lecz nie jest właściwy do zdobywania zwolenników dla Prawdy. Tutaj metoda niewojownicza tomu I, jest znacznie lepszą. „Więcej much się łapie na cukier, niż na ocet”.

Dlatego też, na zebraniach publicznych i

domowych oraz w rozmowach, w których chodzi o pozyskanie słuchaczy, unikajmy trąbienia na alarm, lecz posługujmy się trąbą dla celów konstruktywnej nauki. W takich zaś publicznych zebraniach, zborowych zebraniach i w takich rozmowach jakich dostarczają: pozaobrazowa Wtóra Walka Gedeona, Strofowanie Janowe, List Eliasza i prowadzenie do Bramy tej części Kozła Azazela, która jest w Prawdzie, musimy trąbić w trąbę alarmową, ponieważ sam temat jest związany z kontrowersją (sporem). W ten sposób wiersze 5 i 6 ukazują na potrzebę kontrowersji w naszej pracy, gdy chodzi o zwalczanie błędów; zaś wiersz 7 ukazuje pozytywną stronę naszej pracy, polegającą na rozpowszechnianiu Prawdy.

(13) Wiersz 8 pokazuje czym przywilejem było trąbienie. Synowie Aaronowi przedstawiają tu oczywiście Pod-kapłaństwo Wieku Ewangelii. Pozafiguralne trąbienie było zawsze, w każdej epoce Kościoła, rozpoczynane przez anioła danej epoki, to znaczy - z wyjątkiem Kościoła Efezkiego - przez głównego wodza w gwiazdzie wchodzącego w skład anioła danej epoki. Święty Paweł, główny wódz Kościoła Efeskiego, jest jedynym wyjątkiem. Ponieważ on jeszcze nie był w Kościele, Św. Piotr otrzymał przywilej zaczenia trąbienia w trąbę jako pierwszy, co też uczynił, otwierając drzwi wstępu do Kościoła dla wierzących Żydów w czasie Zesłania Ducha Świętego oraz dla wierzących Pogan w 3 1/2 lat później. W każdym innym wypadku główny wódz („książę z ludu” - Micheasz 5:5) każdej gwiazdy, prowadził resztę członków gwiazdy. Jest to prawdziwe historycznie, jak to widać w wypadku Jana w Kościele Smyrneńskim, Ariusza w Kościele Pergamos, Klaudiusza z Turynu w Kościele Tyjatyra, Marsiglio w Kościele w Sardziech, Wessela w Kościele Filadelfijskim i Russella w Kościele Laodyceńskim. W pięciu Kościołach pomiędzy dwoma Kościołami Żniwa specjalny pomocnik każdego członka każdej gwiazdy, postępował z trąbieniem symbolicznym wspomagając swojego wodza towarzyszy (tych siedemdziesięciu, którzy byli pozafigurą, siedemdziesięciu Żniwa Wieku Żydowskiego; jako pozafigury wychodzili po dwóch). Potem reszta Kapłaństwa wówczas czynnego, zgodnie z Duchem, talentami i możliwościami, dołączała się w symbolicznym trąbieniu - ogłaszając poselstwo w owym czasie konieczne dla prawdziwego i nominalnego Kościoła.

(14) Wyjaśnijmy to na przykładzie członków gwiazdy w okresie Filadelfijskim. Jan Wessel zaczął trąbić, czyli ogłaszać poselstwo reformacyjne w jego czterech zasadniczych zarysach: usprawiedliwienie przez wiarę, Biblia jako jedyne źródło i zasada wiary, Kapłaństwo wszystkich poświęconych i Chrystus jako jedyna władza w Kościele. Potem w ślad za nim postępował jego towarzysz, a potem drudzy za nimi. Potem powstał inny członek gwiazdy, ale nie jako główny wódz, Jakub Sawonarola. Za nim z kolei postępował jego towarzysz Fra Domenico, a także inni członkowie Kapłaństwa przydani do towarzysza - naturalnie nie członkowie gwiazdy - rozgłaszając poselstwo. Dalej Luter jako członek tej gwiazdy, zaczął trąbić swoją część poselstwa, podkreślając cztery części poselstwa Wessela, a wkrótce Melanchthon, jego pomocnik (po dwóch), przyłączył się do niego, potem inni z Kapłanów też dołączyli się. Weszli oni w szczegóły w sprawie usprawiedliwienia przez wiarę, Biblii jako jedyne źródła i zasady wiary, jedyne Kapłaństwa poświęconych i Chrystusa wyłączną Głowę w Kościele, a tym sposobem trąbiąc o ludzkim i Boskim zbawieniu, wzywali przywódców, którzy stracili korony. Kiedy jednak ukazywali się przed publicznością, dawali ogólne wyjaśnienia dotyczące usprawiedliwienia przez wiarę (ludzkiego zbawienia), oraz kapłaństwa wszystkich poświęconych (Boskiego zbawienia), a także dotyczące jedyne źródła i zasady wiary i praktyki dla ludzi oraz wyłącznego zwierzchnictwa Jezusa w Kościele. Podobnie jak Wessel i Sawonarola, ich najważniejsi pomocnicy i inni asystenci streszczali cztery te doktryny do dwóch, podając tylko rzeczy ogólne publiczności. Nieco później Zwingli zjawił się, stanowiąc część gwiazdy Filadelfii, wspomagany przez specjalnego pomocnika w osobie Oecolampadiusza, a potem przez innych Kapłanów otrąbiających na srebrnej trąbie cechy usprawiedliwienia i wysokiego powołania w Wieczery Pańskiej, podając ogólne rzeczy ludowi, a szczegóły dotyczące jednego przedmiotu w danym czasie przywódcom bez korony. Oni także podkreślali cztery ogólne prawdy reformacji wyżej wzmiankowane tak jak sytuacja wymagała przed publicznością lub przed przywódcami bez koron. Poprzez cały Wiek Prawda albo prawdy, które miały nadejść, w ten sam ogólny sposób były trak-

towane („iż będzie wam to za ustawą na ten Wiek w potomstwie waszem”). Widzieliśmy, że tak było poprzez Parousję i Epifanię, i mamy wrażenie, że więcej przykładów nie trzeba, jeśli chodzi o wyjaśnienie tego tematu.

(15) Wiersz 9 mówi o użyciu tych pozafiguralnych spornych trąb („a gdy wyciągniecie na wojnę”). Chrześcijańskie wojowanie jest prowadzone przeciwko grzechowi, błędowi, samolubstwu i światowości, które walczą przeciw nam pod wodzą Szatana, świata i ciała. Przeciw tym wszystkim czterem elementom we wszystkich formach, w jakich one występują pod wodzą szatana, świata i ciała, musi prowadzić chrześcijanin nieustanną walkę. One bowiem w rozlicznych swych formach trapią („nieprzyjaciel, który by was trapił”) Nowe Stworzenie; liczne bowiem są formy grzechu, liczne formy błędu, wiele jest form samolubstwa i wiele form światowości. Każda zaś z tych form grzechu, błędu, samolubstwa i światowości trapi Nowe Stworzenie; przeciwko wszystkim formom tych czterech elementów zła musi Nowe Stworzenie wojować. Nie potrzebujemy tu wyliczać wszystkich tych form, gdyż są one dobrze znane czytelnikowi. Ci wrogowie trapią nas w chanańskim Wiek Ewangelii („w waszej ziemi”), która jest sferą Prawdy i jej Ducha, z której musimy wyprzeć te formy zła. Mieszkańcy Chanaanu, których Izrael miał wywłaszczyć, wyobrażają różne formy tych czterech elementów zła. Serca nasze i umysły stanowią sferę działania Prawdy i jej Ducha. Ta część, która jest pod władzą Nowego Stworzenia odpowiada tej części Chanaanu, którą Izrael wydarł od mieszkańców; podczas gdy to co nie jest pod władzą Nowego Stworzenia odpowiada tej części Chanaanu, która jest w rękach mieszkańców. Stąd wynika, jak to było wykazane w V tomie „Studiów”, że serca i umysły ludu Bożego są polem bitwy Ducha Nowego Stworzenia. Szatan zaś, świat i ciało wciąż usiłują poprzez mieszkańców pozaobrazowego Chanaanu wyprzeć z powrotem z tej pozafiguralnej ziemi jej pozafiguralnych izraelskich mieszkańców, czyli różne formy Prawdy, Sprawiedliwości, Miłości, Mocy i Niebiańkości. Takie oto są armie w tym boju. Dowództwem pozafiguralnych armii izraelskich jest Jezus, Prawda i jej Duch. Rzeczą, o którą toczy się walka, jest ziemia pozafiguralna i to do kogo będzie ona na-

leżeć, czy do mieszkańców pozaobrazowego Chanaanu, czy też do pozafiguralnego Izraela. Zależać zaś to będzie od tego, kto się okaże zwycięzcą w tym boju.

(16) Należy zauważyć, że trąbienie na alarm (w. 9) było dane Izraelowi jako obietnica od Boga zwycięstwa (" z przerywaniem w trąby trąbić będziecie, a przyjdziecie na pamięć przed Panem"). W typowych bitwach Izraela tak zawsze było. Dobry tego przykład znaleźć można w walce Izraela z Madyjanitami (4 Moj. 31), bo Finees trąbił w trąby podczas gdy wojownicy walczyli (4 Moj. 31:6) i wspaniałe zwycięstwo zostało osiągnięte. Czwarta ks. Mojżeszowa roz. 31 przedstawia pracę Żniw, uważaną jako wojnę przeciw błędowi, a Finees w tym rozdziale przedstawia brata Russella. Finees trąbiący w trąbę na alarm, przedstawia brata Russella poprzez cały czas zbiorów, ogłaszającego sporne aspekty Prawdy obalające błędy. Dzięki tym pozaobrazowym dwunastu tysiącom (wiernych braci, biorących udział w sporach owego czasu) błędy i ich błędziciele (pozaobrazowi Madyjanicy) zostali kompletnie pobici bez strat po stronie wiernego ludu. Podając przykłady z działalności naszego drogiego Pastora możemy wyjaśnić poszczególne fazy tego tematu dotyczącego walki przeciw grzechowi, samolubstwu i światowości.

Ogłaszał on Prawdę przeciwko różnym formom grzechu, a również demaskował zło, które jest cechą charakterystyczną różnorodnych form grzechu. Czynił to specjalnie w artykułach Strażnicy pisząc o rozwoju charakteru jak również tych, które dotyczyły oczyszczenia z brudu ciała i ducha. On, jak wiemy napisał wiele o tych dwóch fazach walki Prawdy z grzechem. Dzięki przyswojeniu sobie tych Prawd wierni bracia staczali zwycięską walkę przeciw grzechowi wśród swoich członków i pomagali innym w ich walce z grzechem odnosić podobne zwycięstwa. On także ogłosił Prawdy skierowane przeciw przeróżnym formom samolubstwa, przez które ciało chce uratować się od pozostawania w stanie ofiarniczym. Te Prawdy specjalnie dotyczyły poświęcenia, rozwoju miłości ofiarniczej i nadziei zwycięstwa nad ciałem, a także odnosiły się do utrzymania w martwocie ludzkiej woli i uśmiercenia ciała ludzkiego w walce z cielesnością.

Bracia zaś wierni, przyswajając sobie te Prawdy, walczyli z całą swą siłą przeciw wysiłkom martwej woli, by znów nie stała się żywą i przeciw wysiłkom jej by ocalić ciało ludzkie od cierpień ofiarnej śmierci. Jeśli więc chodzi o to, prawdy te, które były używane w sporach, były pozafiguralnym trąbieniem na alarm w walce przeciw ciału i cielesności. Ostatecznie, w walce przeciwko światu, którą wierni toczyli w rodzinie, w państwie, w nominalnym kościele, w przedsiębiorstwie, w pracy i zwykłych kontaktach z ludźmi, nasz drogi Pastor ogłaszał Prawdy dotyczące niebiańskiej rodziny, Królestwa, Kościoła i nauki, głoszenia oraz praktykowania Prawdy, które mają być naszym interesem i zajęciem i społeczność z braćmi, w przeciwieństwie do różnorodności i zmienności tego co świat dać może - tym sposobem trąbił na trąbie pozaobrazowej w wojnie, przeciwko światu i światowości. W miarę zaś jak bracia wierni przyswajali sobie te prawdy w swym rozwoju przeciwko światowości, która atakowała ich, toczyli oni wojnę przeciw światu.

(17) Należy zauważyć, iż Bóg obiecał (wiersz 9) pamiętać o Izraelu i dać mu zwycięstwo w jego wojnach o ile trąbiono w trąbę na alarm. Bóg też pamiętał o pozaobrazowym Izraelu, który w czasie wojen zwracał uwagę na alarmy otrąbiane na pozaobrazowej trąbie. To wyrażenie tu przetłumaczone „przed Panem” może być również oddane jako „w obliczu (w łasce) Pana”. Słowo pamiętać może być użyte albo dla oznaczenia łaskawego lub niełaskawego pamiętania. Jednak słowa „w obliczu [w łasce] Pana” oznaczają, iż chodzi tu o pamiętanie pełne łaskawości. Dlatego też wolimy to tłumaczenie od tłumaczenia w przekładzie upoważnionym (authorized version). W ten sposób tłumacząc, znajdujemy w wierszu 9 obietnicę zwycięstwa. Obietnica ta może być uczyniona, gdyż duchowy Izrael wiezie dobrą walkę, walkę o Pana, Prawdę i braci. Bóg więc walkę tę będzie traktował życzliwie. Jako rezultat daje on wiernym zwycięstwo („zachowani będziecie od nieprzyjaciół waszych”). Sprawi On to, wybawiając od grzechu, błędu, samolubstwa i światowości w jakichkolwiek formach one by nie występowały. Dowodzi tego fakt, że Małe Stado składające się ze 144000 stało się więcej niż zwycięzcami.

Historia Kościoła w walce przeciw błędowi

jest bogata w tego rodzaju przykłady zwycięstw. Specjalnie widzimy to w bitwach przeciw błędowi podczas Parouzji i Epifanii. Zależnie od stopnia wierności da też Pan w odpowiednim stopniu zwycięstwo, podobnie jak klęska zawsze następuje w walce w której zabrakło wierności. To też tłumaczy niektóre klęski członków Maluczkiego Stodka, jak np. Piotra kompromis w Antiochii, Marka porzucenie Pawła i Barnaby przy powrocie z Cypru, skompromitowanie się Jakuba, Pawła, etc, gdy chodziło o służbę przy świątyni w związku z czym Paweł został pojmany, etc.

To też tłumaczy takie wciąż powtarzające się klęski Nowych Stworzeń, które sprawiły, że traciły korony, stając się braćmi Wielkiego Grona. Późniejsze ich zastosowanie się do alarmów pozafiguralnej trąby spowodowało jednak, że zostali zwycięzcami. Te same zasady występują jeśli chodzi o przykłady z doświadczeń klasy Młodocianych Godnych. Dla takich, którzy dostali się do klasy Wtórej Śmierci i dla upadłych członków klasy Młodocianych Godnych alarmy pozafiguralnej trąby zostały zupełnie zlekceważone w czasie ich walk, czego rezultatem było spotkanie się z wielką klęską.

(ciąg dalszy nastąpi)

PYTANIA BEREAŃSKIE

(1) Co było przedmiotem naszego studium w poprzednim rozdziale? Co mamy studiować w obecnym rozdziale? Jaka łączność myślowa istnieje między tymi dwoma rozdziałami? Na czym polega? W jaki sposób dwa symbole różnią się jeśli chodzi o ich antytypy? Do czego obydwaj się odnoszą? Co jest symbolicznym Biblijnym znaczeniem trąby? Jakie jest symboliczne znaczenie trąbienia? Dlaczego trąby z 4 Moj. 10:1-10 są typowe? W jaki sposób zacytowane wersety dowodzą tego? Jak dowodzą tego teksty Pisma Świętego? 2 Moj. 19:13, 16, 19? 3 Moj. 25:9? Jozue 6:4-9, 13, 16, 20; Obj. 8:2-6? Sędz. 6:34? 7:16, 18-22? Jak inne cytowane teksty dowodzą tych myśli o trąbach i trąbieniu? Jak Hymn nr. 24 wyraża tę myśl? Zaśpiewamy ten Hymn przy końcu zebrania.

(2) Kto dostał polecenie zrobienia tych dwóch trąb? Kogo on tutaj przedstawia? W jakim znaczeniu? Przez kogo zrobił on te trąby? Kogo Bezeleel, Aholiab i ich towarzysze przedstawiają? Pod jakim względem? Jakie jest znaczenie symboliczne zrobienia trąb ze srebra? Jakie jest znaczenie tego, że zostały zrobione z jednej sztuki? Jak dowodzą tego zacytowane teksty? Jakiego rodzaju rzeczy są przedstawione przez te dwie trąby? Dlaczego to jest prawdziwe? Co one przedstawiają? W jakich różnych formach możemy wyrazić tę myśl? Jak nazywa je Objawienie 15:3?

(3) Jakiej części Biblii ludzkie zbawienie jest ogólnym streszczeniem? Co to jest, ogólnie mówiąc, Stary Testament? Jak jest on nazwany w Obj. 15:3? Dlaczego? Dlaczego jest ten powód prawdziwy? Co jest pierwszą myślą zawartą w pieśni Mojżesza? Drugą?

Trzecią? Czwartą? Piątą? Szóstą? Siódmą? Czego te siedem wątków myśli jest ogólnym podsumowaniem? W jakim związku zależności jest z trąb w stosunku do tych siedmiu wątków myśli?

(4) Co jeszcze innego jest faktem w tym związku zależności? Jak jest to nazwane w Objaw. 15:3? Czy się odnosi podobnie jak ludzkie zbawienie do wielu różnych spraw? Jak należy się zapatrywać na nie w związku z tym? Jaka jest pierwsza implikacja (zależność), jeśli chodzi o Chrystusa? Druga? Trzecia? Czwarta? Jakie wątki myśli zawiera w sobie wysokie powołanie? Czego ogólnym podsumowaniem są te nauki? W jakim związku zależności jest to poselstwo w stosunku do drugiej trąby z 4 ks. Moj. 10:1-10?

(5) Jakie inne rodzaje myśli można znaleźć w Starym i Nowym Testamencie? Co decyduje do którego, z tych dwóch poselstw one należą? Jak to jest widoczne w poselstwie odnoszącym się do Królestwa? Powtórnego Przyjścia? Zmartwychwstania? Jaki jest charakter pod tym względem wielu typów i przepowiedni Starego Testamentu? Jak tego dowodzą przytoczone teksty? Jak często niektóre z nich są przedstawione? Kiedy nie? Jakie jeszcze rodzaje myśli są przedstawione w Nowym Testamencie? Jaką uwagę spowodowało takie wzajemne przenikanie się tekstów? Czego nie przedstawiają typowo trąby pod tym względem? Czego one nie są absolutnymi synonimami? Jak one wpływają jedną, na drugą pozafiguralnie? Na czym polega kontrast pomiędzy dwoma Testamentami i dwiema pozafiguralnymi trąbami pod tym względem. Jaki jest związek zależności pomiędzy tymi dwoma poselstwami? Czym one rzeczywiście są? Czego ten ich związek wzajemny dowodzi?

(6) Co ukazują wiersze 2-7 ? Jakie były dwa cele używania trąb? Co jest oznaczone przez wzywanie ludu do stawienia się przed drzwiami namiotu zgromadzenia? Przez zatrąbienie ilu trąb byli oni zwoływani? Przez zatrąbienie ilu trąb byli książęta wzywani? Co jest przedstawione przez zbieżenie ludu? Książąt? Jaka jest różnica pomiędzy zatrąbieniem w dwie pozafiguralne trąby, a w jedną? Dlaczego to jest prawdziwym rozróżnieniem? Dlaczego jest nieodpowiednie podawanie wielu szczegółów głębokich zagadnień nominalnemu ludowi Bożemu? Co wskazuje na to, że ten pogląd jest słuszny? Nawet w czym jest to prawdziwe?

(7) W jakim czasie i w jakich okolicznościach jest to specjalnie widoczne? Jakie przykłady wskazują na to? W jakich innych gałęziach pracy przejawia się to? Kiedy zaczęliśmy podawać szczegóły dotyczące poszczególnego tematu? Jakie osoby są zawarte w wierszu 4 o książętach? Co tego dowodzi? Jak oni schodzili się do Mojżesza? Co to przedstawia? Co dowodzi, że to jest prawda? Dlaczego było to konieczne? Co wyklucza podawanie szczegółów? Czego ono wymagało? Kto miał tego rodzaju doświadczenia w czasie Parouzji? Co oni musieli robić w tych okolicznościach?

(8) Jakim celom służyły te dwa rodzaje zgromadzeń? Jakimi trzema rzeczami dzielili się oni z nominalnym ludem Bożym ? Co się łączyło z drugą z tych spraw. Przez jakich jeszcze braci te same rzeczy były czynione? W związku z czym? Jakie rezultaty dała tego rodzaju działalność poprzez Wiek? Nawet kiedy jeszcze? Jakimi środkami? Jaki cel mają ostatecznie takie zgromadzenia ludu Bożego? Jaki był jeszcze inny rodzaj zgromadzeń? W jakich odbywały się formach? Jakie były pierwszy i drugi cel tej działalności? Jakie fakty są przykładem drugiego celu? Jaki był trzeci cel? Czwarty i ostatni?

(9) Co ukazują wiersze 5-7? W jaki sposób jedno z nich jest opisane, lecz nie zdefiniowane (określone)? W jaki sposób drugie trąbienie jest zdefiniowane? Co to trąbienie przedstawia? Co znaczy słowo hebrajskie teruah? Co znaczy czasownik hebrajski rua, od którego pochodzi słowo teruah? Co znaczy słowo hebrajskie taka ? Co ukazuje użycie tego ostatniego słowa w Ps. 81:4 w przeciwieństwie do dwóch pierwszych słów? Jak jest ukazany ten kontrast

między słowami w wierszach 3, 4, 7 ? Jakie znaczenie tych słów rua i teruah ukazuje wiersz 9 ? Na co wskazuje w związku z tym 4 ks. Moj. 31:6? O czym pouczają w tej sprawie inne teksty, w których jest użyte słowo rua? Te teksty, w których jest użyte, słowo teruah ? Jakie jeszcze inne rozważanie dowodzi tej myśli? W jaki sposób zazwyczaj odbywa się postęp Prawdy? Jakie dwa rodzaje tekstów dowodzą tego?

(10) Jaki jest tego przykład, w sprawie Br. Russella w związku z 16 roz. 3 ks. Moj. i Cieniami Przybytku? W związku z Okupem? Z ofiarą za grzech, Przymierzami i Pośrednikiem ? Kontrasty pomiędzy Adamem i Chrystusem? Powszechne zbawienie od potępienia i wieczne zbawienie? Spór dotyczący wtórego przyjscia? Wytłumacz typy takich cytowanych rozwinięć (Prawdy). W otwarciu jakiej innej formy Prawdy jest to widoczne? W jaki sposób to się okazuje, jeśli chodzi o ostatnie pokrewne czynności Eliasza i Elizeusza? W szóstym przesiewaniu? W broniach ku zabijaniu? W Przypowieści o groszu ? Ruty figura i pozafigura ? Jakie przykłady tego na wielu tekstach Pisma. Św. w sporze z J.F.R. ? z Adamem Rutherfordem? Spór na temat Wielkiego Grona i Klasy Młodociano Godnych? Co było szczególną oznaką wszystkich sporów w Epifanii? Dlaczego tak było?

(11) Dlaczego były trąbienia na alarmy? Dlaczego trąbiono na pierwszy alarm? Jaki był tego rezultat? Co przedstawiają trzy pokolenia na wschód od namiotu zgromadzenia? Co było pozafigurą pierwszego alarmu? Jaki to miało wpływ na łączące się z tym wyznania. Dlaczego trąbiono na drugi alarm? Co było tego rezultatem ? Co przedstawiają trzy pokolenia na południe od przybytku? Co jest pozafigurą drugiego alarmu? Jaki miał on wpływ na odpowiednie trzy pokolenia? Dlaczego nie ma specjalnej wzmianki o trzecim i czwartym alarmie ? Dlaczego to nie było zrobione? Co oznacza bezpośrednio ich otrąbienie? Pośrednio ? Dlaczego otrąbiono trzeci alarm? Co z niego wynikło? Co przedstawiają 3 pokolenia na zachód od przybytku? Co jest pozafigurą trzeciego alarmu? Jaki miał on wpływ na związane z tym pokolenia? Dlaczego został otrąbiony czwarty alarm? Co wynikło? Co przedstawiają 3 pokolenia na północ od przybytku? Co jest pozafigurą czwartego alarmu? Jaki miał on wpływ na łączące się z tym pokolenia ? Co jest zsumowaniem tych pozafigur dla owych pokoleń? Jaka jest pozafiguralna myśl wierszy 5 i 6 ?

(12) Jaki kontrast jest ukazany w wierszu 7 ? Co jest podkreślone w wierszu 7 w sposób pozytywny oraz negatywny ? Co jest przedstawione typowo w wierszu 7 ? Kiedy można posługiwać się sporem, kiedy zaś nie ? Dlaczego spór nie powinien być używany w zwykłych wypadkach ? Czego powinniśmy unikać, gdy chcemy pozyskać innych? Jeżeli chcemy zwalczać (błędy) jakiej metody winniśmy używać ? Jaki jest zazwyczaj najlepszy sposób rozpowszechniania Prawdy ? Gdzie jest poświadczony przez naszego Pastora ? Co jest właściwym używaniem kontrowersji ? Do jakich celów nie jest ona właściwa ? Jaka metoda jest wtedy bardziej korzystna ? Jakie przysłowie wypowiada tę myśl? W jakich formach służby powinniśmy użyć metody kontrowersji ? Dlaczego ? Jak moglibyśmy streścić pozafigurálną naukę wiersza 7 ?

(13) Czyim przywilejem było trąbienie trąby, w figurze i pozafigurze ? Przez kogo pozafigurálne trąbienie zaczynało się każdej epoce Kościoła ? Który członek każdej gwiazdy rozpoczynał je ? Co stanowi wyjątek w tej zasadzie ? Kto rozpoczął trąbienie w Kosciele Efezkim ? Dlaczego był ten wyjątek zrobiony ? Jak św. Piotr dokonał tego? Wymień siedmiu głównych wodzów, siedmiu Kościołów ? Czym jest te siedem Kościołów ? Co uczyniło sześciu pozostałych z tych głównych wodzów jeśli chodzi o symboliczne trąbienie ? Wielu było w gwiazdach pomiędzy Żniwami ? Ilu mieli oni specjalnych pomocników ? Ilu było z tych dwóch rodzajów sług ? Jak możemy dowieść, że ta liczba ich jest prawdziwa ? Kto postępował za każdą z tych par w trąbieniu ?

(14) Jaka grupa braci jest tego przykładem? Jak to było z Janem Wessel'em, jego specjalnym pomocnikiem i innymi? Z Savonarolą? etc? Lutrem etc? Zwinglim, etc? Jakie były różnice w poselstwie każdego z nich ? Co wszyscy oni wspólnie podkreślali? Ich odmienna praca w stosunku do przywódców bez korony i do ludu? Jak długo takie trąbienie trwało ? Gdzieśmy widzieli tego rodzaju działanie i jego rezultaty?

(15) O czym mówi wiersz 9 ? Przeciwno czemu chrześcijanin ma bojować ? Przeciwno czyjemu kierownictwu? W jakich formach? Co ci wrogowie czynią przeciwko Nowemu Stworze-

niu? Jaka jest ich liczba ? Z powodu tych licznych utrapień co Nowe Stworzenie musi czynić ? Gdzie nas trapią ci wrogowie ? Co to jest Chanaanem Wieku Ewangelii ? Jakie są pozafigurálne mieszkańcy Chanaanu ? Gdzie przebywa Prawda i jej Duch ? Jaka część tych ziem jest zamieszkała przez pozaobrazowych Izraelitów ? Pozaobrazowych mieszkańców Chanaanu ? Co jest zgodnie z tym polem walki Ducha ? Co chce osiągnąć szatan, świat i ciało przez pozafauralnych mieszkańców Chanaanu ? Jakie armie biorą udział w tym boju ? Kto dowodzi pozaobrazowymi Izraelitami ? Co jest przedmiotem walki? Od czego zależy jej wynik ?

(16) Czego było obietnicą trąbienie alarmowe ? Co jest tego dobrym przykładem ? Na co figurálną jest 31 rozdział z 4 ks. Moj. ? Finees ? Finees'a trąbienie na alarm ? Co działało pozafigurálne trąbienie na alarm przez Finees'a ? Jakie były działalności naszego Pastora w innych fazach walki z grzechem? Co on uczynił, jeśli chodzi o walkę z grzechem? W jaki sposób tego dokonał ? Jak bracia osiągnęli dzięki temu zwycięstwo ? Co uczynił on, gdy chodzi o walkę z samolubstwem? Jakimi środkami tego dokonywał? W jaki sposób bracia dzięki temu osiągnęli zwycięstwo ? Jak były łączące się z tym prawdy przedstawiane, by stały się pozafigurálnym trąbieniem alarmowym ? Co uczynił nasz Pastor jeśli chodzi o walkę z światowosciami. Jakimi środkami tego dokonywał ? W jaki sposób bracia dzięki temu uzyskali zwycięstwo?

(17) Jaką obietnicę dał Bóg Izraelowi w wierszu 9 ? Pod jakim warunkiem ? Co to wyobraża ? W jaki sposób hebrajskie wyrażenie przetłumaczone „przed Panem” może być także przełożone ? W jaki sposób poprzednie wyrażenie może być rozumiane ? Następne ? Dlaczego myśl z drugiego sposobu przekładania może być urzeczywistniona ? Jaki jest tego rezultat ? W jakich aspektach walki? Jaki fakt tego dowodzi ? Gdzie można znaleźć dużo przykładów tego ? Kiedy specjalnie ? Od czego zależy wielkość zwycięstwa ? Klęsk ? Jakie klęski członków Maluczkiego Stadka to tłumaczy ?

Czyje jeszcze klęski? Jak po tym będą oni się zachowywać względem Prawdy? Czyje jesz-

cze doświadczenia są tego przykładem? Czyją ostatecznie klęskę tłumaczy ta zasada?

PYTANIA I ODPOWIEDZI (P. '52, 43)

Pytanie: Co jest najwyższą pracą daną przez Pana na Epifanię?

Odpowiedź: Ogłoszenie zabrania Kościoła do chwały po skończeniu jego cierpień ofiarniczych (E Tom 14, str. 269).

Pytanie: Kto miał to najpierw ogłosić?

Odpowiedź: Posłannik Epifanii.

Pytanie: Kiedy on spodziewał się to uczynić?

Odpowiedź: „Uczyni to gdy będzie pisał na temat Objawienia, który będzie jego ostatnią ogólną pracą na ziemi” (E Tom 14, str. 269).

Pytanie: Czy on to ogłosił?

Odpowiedź: Tak. Podczas gdy niejednokrotnie oświadczył się, że wzięcie do chwały Kościoła będzie ukompletowane przy jego opuszczeniu ziemi jako ostatniego członka (zob. Ter. Prawdę 1950, str. 27, kol. 2; E Tom 10, str. 610, 665), on kładł nacisk na to, co okazało się ostatnim jego pismem na temat Objawienia, jak było podane w pamiątkowym numerze Ter. Prawdy 1951, str. 19, gdzie pokazuje, że po jego śmierci Jan na Patmos będzie przedstawiał, nie Małe Stadko, lecz „Wielkie Grono i Klasę Młodociano Godną”, i że poselstwo o weselu i nagotowaniu się i wzięciu do chwały Oblubienicy (ubranej w bisiór - swej własnej sprawiedliwości) miało być ogłoszone w pełni przez Wielkie Grono i Klasę Młodociano Godną „po mojej śmierci”.

Pytanie: Dlatego że ostatni Kapłan przeszedł z miejsca Świętego do miejsca Najświętszego czy jest możliwym aby nowe stworzenia obecnie na ziemi ofiarowali kadzidło przy pozafiguralnym Złotym Ołtarzu?

Odpowiedź: Nie. Kadzidło było tam ofiarowane tylko przez Kapłanów. Było ono ofiarowane „za modlitwy wszystkich świętych na złotym ołtarzu, który jest przed tronem” (Obj. 8:3, tłumaczenie Diaglotta). Anioł, który „przyszedł i stanął przed ołtarzem, mając kadzielnicę złotą”, przedstawiał Chrystusa, Głowę i Ciało (E Tom 6, str. 123; E Tom 9, str. 374) - a nie tylko Głowę, albowiem Jego ofiara była ukończona dawno przed tym. Kadzidło w tym wierszu odnosi się do ofiary

pozafiguralnego Kozła Pańskiego, i było ofiarowane za modlitwy wszystkich świętych, nawet za ostatniego członka (pozafiguralnego Zacharyjasza), którego sprawiedliwa krew była wylana jako część „ofiarowanego życia Kościoła” (Strażnica 1913, str. 181). Zatem nie ma klasy Chrystusowej po śmierci pozafiguralnego Zacharyjasza; a każde nowe stworzenie lub członek Klasy Młodociano Godnej, który obecnie usiłuje ofiarować kadzidło na Złotym Ołtarzu, działa przeciw zarządzeniom Bożym i znajduje się w niebezpiecznym stanie, zaleźnie, ma się rozumieć, do jakiego stopnia grzeszy przeciw światłu; albowiem „od każdego, komu wiele dano, wiele się od niego upominać będą” (Łuk. 12:48). Posłannik Epifanii, w P. '22, str. 45, par. 4, ostrzegał braci jak następuje, „W obrazie, żaden Lewita nie mógł prawnie ofiarować kadzidło Panu. Gdyby to usiłował czynić, byłoby to buntem, za który kara byłaby śmierć (4 Moj. 16:5,11,16-22, 35-40).” Wprawdzie, te nowe stworzenia które grzeszą przeciw światłu które Pan daje im, a przystępują aby ofiarować kadzidło są „grzesznikami przeciw własnym duszom” (4 Moj. 16:38). Mając serdeczną miłość dla tych, którzy za daleko postąpili, a których jeszcze, moglibyśmy „przez postrach do zbawienia przywieść, z ognia ich wrywając, mając w nienawiści i suknie, która by była od ciała pokalana” (list Judy 23), my w imieniu Pańskim prosimy ich aby odwrócili się od buntowniczego postępowania („buntu, za który kara byłaby śmierć”), i pokutowali dopóki przebaczenie można otrzymać (Żyd. 6:4-6). To jest zgodne z tym, co brat Russell powiedział, tj. że przyjdzie czas specjalnego zbawienia dusz - przy końcu Wieku po wzięciu do Chwały Małego Stadka, gdy Wielkie Grono będzie na ostatniej próbie na życie lub śmierć (Przedruk Strażnic, str. 3089, kol. 2). Mamy wielką radość (Łuk. 15:7,10; Jak. 5:20) z powodu tego, że pewna liczba braci odwróciła się niedawno od fałszywych przedstawień Szatana i jego ułudy, a przyszła z powrotem do błogosławionej Prawdy Parouzzi i Epifanii. Oby oni

nadal oczyszczali swe szaty, czyniąc je białymi w krwi Barankowej (Obj. 7:14-17)! Chwalimy Pana i oddajemy Jemu dzięki za ich oczyszczenie! (P. `52,44).

Pytanie: Jeżeli nowe stworzenia pozostałe na ziemi utraciły przywilej ofiarowania kadzidła na pozaobrazowym Złotym Ołtarzu, czy utraciły również przywilej udawania się do Boga w modlitwie?

Odpowiedź: Nie! Wszystek lud Boży ma przywilej udawania się z modlitwą do Boga; Wielkie Grono, Klasa Młodociano Godna i usprawiedliwieni z wiary, każda klasa zależnie od swego stanowiska zajmowanego przed Bogiem. Tak, nawet pokutujący grzesznicy przed ich usprawiedliwieniem mogą modlić się o przebaczenie (Łuk. 18:13); a każdy może wyrazić dzięki Bogu lub Go czcić i oddać Jemu chwałę. To, na przykład, że Klasa Młodociano Godna ma przywilej modlitwy jako jeden z przywilei w ich udziale w ziemskich zarysach Przymierza uczynionego pod przysięgą jest widoczne z tego że i Klasa Starożytno Godna miała ten przywilej jako jeden z przywilei w ich udziale w ziemskich zarysach Przymierza uczynionego pod przysięgą, bo ażeby znajdować się w sprzymierzonym pokrewieństwie z Bogiem, znaczyło posiadać ten przywilej jako cel przymierza. Lecz przywilej modlitwy a przystęp do Tronu Łaski są to dwie odrębne rzeczy. Tylko Kapłani mają ostatni przywilej; albowiem przystęp do Tronu Łaski był tylko przez Złoty Ołtarz, przy którym tylko Kapłani mieli stanowisko (Obj. 8:3-5; Rzym. 8:26,27); nigdzie w Biblii nie ma zaproszenia dla innych osób oprócz Kapłanów aby przystępowali do Tronu Łaski (Żyd. 4:14-16).

Lecz nasz Ojciec Niebieski jest zawsze rad gdy Jego córki (Wielkie Grono) i przyjaciele (Klasa Młodociano Godna) łączą się z Nim w modlitwie, oddając Jemu chwałę, cześć i dzięki, i przychodzą do Niego po pomoc pośród ich utrapień. „Oczy Pańskie otworzone są na sprawiedliwych, a uszy jego na wołanie ich; wołają sprawiedliwi, a Pan ich wysłuchiwa, i ze wszystkich trudności ich wybawia ich” (Psalm 34:16,18). Jezus nauczał Swych uczni przed Zielonymi Świątkami, a zatem przed ich spłodzeniem z Ducha, gdy jeszcze byli na Dziedzińcu, aby modlili się do Boga jako Ojca (Łuk. 11:2), mając na wadze że On wkrótce stanie się ich Ojcem aktualnie. Podobnie i członkowie Klasy Młodociano Godnej, którzy są obecnie tymczasowo synami Bożymi i wkrótce staną się nimi aktualnie, mogą w podobny sposób rozmawiać z Bogiem jako Ojcem, i mieć zapewnienie miłościwego wysłuchania. A córki Boże (które są takimi w porównaniu do silniejszych i więcej rozwiniętych członków Małego Stadka – 2 Kor. 6:17,18, chociaż są synami z innego punktu zapatrywania - Mal. 3:3) mogą także rozmawiać z Bogiem, który jest aktualnie ich Ojcem, który ich spłodził do nowego życia. Ma się rozumieć, możemy także modlić się do naszego drogiego Pana i Zbawiciela (po myśl brata Russella, zob. Przedruki Strażnic, str. 1410). Nie zapominajmy zatem naszego życia prowadzonego zgodnie z modlitwą, jak to nas zachęcał brat Russell w Mannie na drugiego sierpnia. (P. `52, 44).

NADESŁANY LIST

Drogi br. Jolly: Fil. 1:2-6! Wróciłem ze szpitala i czuje się dosyć dobrze, chociaż jeszcze słaby, będąc przez cztery tygodnie w gipsie. (Nasz drogi br. Stachowiak upadł i złamał sobie kręgosłup, z tego powodu był w szpitalu, a co sprawiło mu wiele bólu - dopisek Redaktora.) Ufam, że wszystko będzie w porządku, lecz będzie to wymagało jakiegoś czasu nim powrócę do zdrowia. Jest widocznym, że doświadczenia, jakie mnie spotkały tego roku, były potrzebne dla mnie, ponieważ nigdy przedtem nie byłem w szpi-

talu. Często udawałem się w modlitwie do Pana aby mi dopomógł odnieść zwycięstwo wśród moich prób, miałem również możliwość obserwować jak grzech i dozwoleństwo złego dziesiątkuje rodzaj ludzki przez różne choroby. Moje spostrzeżenia dopomogły mi by mieć większą wiarę w Boga oraz rozwinąć większą cierpliwość, sympatie i miłość dla nieprzyjaciół. Dziękuję Panu za te doświadczenia, które przyjąłem bez szemrania. Obecnie jestem w stanie wykonywać cokolwiek pracy przy moim biurku, odpowiadając na zaległą

korrespondencje. Gdy byłem w szpitalu, to pielgrzymi zastąpili mnie wszędzie tam, gdzie miałem służyć, a ja w szpitalu zająłem się pewną korespondencją. Praca posuwa się powoli naprzód i bracia rozwijają się duchowo. Zasyłam tobie, drogi bracie moją

nieustanną braterską miłość oraz zapewniam cię o mojej gotowości do współpracy z tobą na chwałę Bożą i dla błogosławieństwa braci. Pieśni 23 i 239

Twój brat i sługa
W. Stachowiak (przedstawiciel na
Polskę).

Sprawozdania z Obchodzenia Wieczery Pańskiej w roku 1953

Według otrzymanych sprawozdań, bracia w ogóle odnieśli bardzo bogate błogosławieństwa, gdy 27 marca znowu obchodzili pamiątkę śmierci naszego błogosławionego Pana i Zbawcy oraz symbolizowali ich wiarę przyswajając sobie usprawiedliwienie przez Pańskie złamane ciało i wylaną krew. Podobnych błogosławieństw również doznaliśmy tu w Philadelphii, Przy tych uroczystych okazjach niezawodnie odczuwamy obecność Mistrza, zgodnie z Jego obietnicą (Mat. 18:20), przyciągając nas bliżej do Niego i

do braci związkami Ducha! Jak błogosławionym jest również wyrozumienie, że Oblubienica Jego jest teraz w wiecznej niebieskiej społeczności z Nim!

Dotąd otrzymaliśmy 129 sprawozdań (w tej liczbie nie są objęte sprawozdania z Polski, które otrzymaliśmy później), a co jest wzrostem ponad liczbę otrzymanych sprawozdań w r. 1952. Poniżej podajemy sprawozdania zborów, które miały przynajmniej dziesięć uczestników:

Poznań	161
Łódź	156
Lublin	69
Bruay en Artois, Francja	54
Philadelphia, Pa	53
Bydgoszcz	53
Łosiniec	52
Calonne Francja.....	52
Uciechów	52
Parana District, Brazylia	51
Charleroi, Belgia	43
Hyde i Manchester, Anglia	43
Kingston, Jamaica	38
Denain, Francja.....	37
Warszawa	36
Szopienice	34
Bełżec	32
Luboń	32
Lens, Francja	32
Trinidad, B.W.I.	32
Chicago, Ill.	30
Wrocław	30
Zarośle	30
Los Angeles, Cal.	29
Dominów	29
Meenadam, India	29
Cewków	28
Gębiczyna	27
Lutynka	27
Rdutów	26
Colombus, Ohio	26

Chodzież	25
Świdnik	25
Wągrowiec	25
Pittsfield Mass	24
Grand Rapids, Mich.	23
Springfield Mass	23
Katowice	23
Wólka Niedz.	23
Grudziądz	22
Nienadówka	22
Piotrków	22
Buffalo, N.Y.	22
Czeskie Nowe	21
Januszkowice	21
Biniewo	20
Crofts Hill, Jamaica	20
West Frankfort, Ill	20
New Haven, Conn.	13
Model	18
Janów	17
Lęki Wielkie	17
Lichtajny	17
Faymoreau, Francja	17
Georgetown, Bryt.Gwinea ...	17
Bailleul-Arras, Francja	16
Falmouth, Jamai'ca	16
Lipie	16
Bukowina	15
Głogowa	15
Goczalki	15
Kędzierzyn	14

Detroit Mich.....	14
Jersey City, N.Y.	14
London, Anglia	14
Carron Hali, Jamaica	13
Barlin, Francja	13
L'Isle Jburdain, Francja	13
Copenhaga, Dania	13
Muskegon, Mich	12
Dobryłów	12
Grenda	11
Ostrzeszów	11
Rydzyzna	11
Strzelno	11

Szyszków	11
Bergen, Norwegia	11
Booneville, Miss.....	11
Ediriburgh, Szkocja ..	11
Granby, Ho	11
Nazareth, India	11
Randers, Dania	11
Darlington, Anglia ..	10
Glasgow, Szkocja	10
Oklahoma City, Okla ..	10
Newark, N. Y.	10
Haczów	10
Oleszyce	10

PIEŚNI NA STYCZEŃ 1954

(1) 288; (2) 349; (3) 1; (4) 92; (5) 203; (6) 346
(7) 343; (8) 196; (9) 46; (10) 57; (11) 348; (12)
95; (13) 168; (14) 78; (15) 267; (16) 69; (17) 165;
(18) 13; (19) 79; (20) 67; (21) 14; (22) 183; (23)
208; (24) 49; (25) 93; (26) 151; (27) 125; (28)
312; (29) 83; (30) 26; (31) 145.

PIEŚNI NA LUTY

(1) 288; (2) 48; (3) 296; (4) 25; (5) 74; (6) 63;
(7) 20; (8) 110; (9) 339; (10) 78; (11) 335; (12)
11; (13) 4; (14) 70; (15) 1; (16) 307; (17) 14;
(18) 38; (19) 350; (20) 13; (21) 67; (22) 60; (23)
46; (24) 15; (25) 79; (26) 100; (27) 43; (28) 57.

Z A W I A D O M I E N I A

Polska Broszurka nr. 7

Podajemy do wiadomości ogólnej, że został wydany w formie broszury siódmy rozdział z Tomu I w języku polskim. Cena 35 fr. Zamówienia prosimy kierować do br. J. Hermana.

Zarządzenia dla Pola Polskiego w Francji.

Prosimy wysłać do br. Hermana prośbę na cały rok, o usługi pielgrzymów i ewangelistów (w tym ostatnim wypadku szczególnie, dla od-wiedzenia zainteresowanych dotkniętych przez kolporterkę). Zamówienia na literaturę oraz korespondencje ogólną kierować do br. Hermana Józefa, Fond Delannoy, CAMBLAIN CHATELAIN (P. de C.)

Przy żądaniu zmiany adresu prosimy nadesłać tak stary jak i nowy adres. To jest bardzo ważne gdyż zaoszczędzi nam dużo czasu i niepotrzebnej korespondencji. Prosimy podawać zawsze całkowity adres u góry każdego listu. Kopia Teraźniejszej Prawdy będzie wysłana darmo, proszącym o takową, dla siebie lub dla drugich, jeżeli adres będzie nam przysłany. Teraźniejsza Prawda jest wysyłana także ubogim z ludu Pańskiego na tych samych warunkach jak za czasów naszego Pastora. Roczna prenumerata wynosi \$ 1.00 (300 franków); pojedynczy numer 20 c. (50 franków).

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANII

Niezależne Pismo Religijne – Dwumiesięcznik -
Pełnomocnik: R.Ś.M.E. Raymong G. Jolly 2101
- 13 South 11th St., Piladelphia, Pa. U.S.A.

Będąc wolnym od wszystkich sekt, partii, organizacji i ludzkich wyznań wiary, lecz raczej przywiązaniem do Boga, tak jak rozumie Jego Słowo. Pismo to stoi w obronie Prawdy

„Parouzji” danej od Pana przez „wiernego sługę”, która jest fundamentem wszelkiego dalszego rozwijania się w Prawdzie; stoi także w obronie zarządzeń, czarтеру i testamentu, które dał Pan przez „wiernego sługę” aby wiązały kontrolujące korporacje i towarzystwa między ludem w Prawdzie; przedstawia i broni rozwijającą się Prawdę Epifanii, jako pokarm na czas słuszny dla wszystkich klas i grup Pańskiego ludu, tak jak Panu się podoba udzielić.